

UIT DE STUDEERCEL DER REDACTIE.

Haagsche dames, die een ziertje achting voor zichzelf hebben, en geen al te bekrompen bovenhuis bewonen, kunnen tegenwoordig niet meer leven zonder een „jour”. Iedereen heeft nu een „jour”, waar thee gedronken wordt, als in den Faubourg Saint-Germain. Mijn nichtje Betsy Brandt, die het huishouden van haar vader bestuurt na den dood harer moeder, heeft waarlijk nu ook al een „jour”. Het spreekt van zelf, dat ik verplicht ben mij aan den „jour” van mijn geestig nichtje te houden. Ik ontmoet er niet altijd even aangename gasten, maar Betsy weet mij met één blik uit hare vriendelijke, fluweelige oogen zoo goed in toom te houden, als ik op het punt ben knorrig te worden, dat ik er zonder vrees naar toe ga. Betsy's „jour” is des Maandags middags, en wordt vrij goed onthouden dan een aantal auteurs, kunstenaars en ambtenaars.

Toen ik de laatste reis binnentrad, vond ik Betsy in een zeer „geanimeerd” gesprek met een drietal jongelui, die allen zeer hooge boorden droegen, zeer gele gezichten vertoonden, en zeer ruwe stemmen deden hooren. Ieder van hen had een kop thee in de hand, dien ze plechtstatig voor zich uit droegen, terwijl ze een kringetje rondom Betsy vormden, die op eene sofa van *ponceau*-fluweel heel netjes in haar keurig lichtgrijs japonnetje zat te recipiëeren.

Een der hooge boorden was aan het woord:

— „Een daad van courage! Waarachtig niet, juffrouw Brandt! Vooreerst staat driekwart der lezers- en lezeressenwereld aan hare zijde! En dan een jong meisje! Wie zal haar aanval beantwoorden? De heeren van *de(n) Nieuwe(n) Gids* zijn allen op-end-op gentlemen — zij zullen met een geestig glimlachje Jo van Sloten laten praten!”

— „Ja, meneer! als u zulke verpletterende waarheden zegt, zal u wel gelijk hebben! Mag ik nog even herinneren, dat de dappere Jo van Sloten wel degelijk courage heeft getoond! De meeste onzer oudere schrijvers bewaarden een diep stilzwijgen, omdat ze bang waren, dat men hen in hun beste pak met vuil zou gooien. Als ze spraken, dan was het, om een plasdankje van de heeren te verdienen, dan vatten ze de pen op, om de eerste beste critiek, die de zoogenaamde nieuwe school ernstig onderhanden had genomen, af te maken — want daardoor raken ze uit het gedrang. De eigenaardige, zelfzuchtige lafhartigheit van hen, die tot spreken geroepen waren, heeft de baldadigheid en brutaliteit tot eene verontrustende hoogte doen groeien! En dat gaat altijd zoo! Als een hoop straatjongens ergens op hun weg een heuveltje van kiezels en steengruis vindt, blijven ze eerst een oogenblik staan, dan raapt er een steentje op, dat hij in het water werpt, en na een half uur is geen voorganger meer veilig — een regen van projectielen wordt hem nagegooid!”

De tweede hooge boord dronk een teugje uit zijn kop thee, en sprak:

— „Maar dan zijn die voorzichtige „ouwe pruiken” toch eigenlijk heel verstandige mensen! Als ik een dollen hond tegenkom, ga ik altijd uit den weg!”